

Hồi thứ 76

Viên Tử Y vu hãm Thang Bái

Viên Tử Y nói :

- Đó là ngân châm, không có chất độc, đại ca bất tất phải quan tâm.

Nàng liền đặt phát trần vào huyết Huyền khu của Hồ Phi khẽ nhắc lên kéo theo một mũi ngân châm ra. Tiếp theo nàng lại rút nốt những mũi ngân châm ở huyết Mệnh môn.

Nguyên trong đám sợi tơ ở phát trần có một khối đá nam châm rất lớn.

Hồ Phi nói :

- Viên cô nương ! Cô nương ..

Viên Tử Y cúi đầu khẽ đáp :

- Tiểu muội vẫn lừa dối đại ca. Đây là tại tiểu muội không tốt.

Nàng dừng lại một chút rồi tiếp :

- Tiểu muội xuất gia từ nhỏ, pháp danh là Viên Tính, liền lấy chữ Viên làm họ. Còn Tử Y tức là tuy y (áo đen).

Hồ Phi ngỡ ngác nhìn nàng, chàng không tin nhưng thấy Viên Tử Y trước mặt mình hiển nhiên là một vị ni cô. lát sau chàng mới ngập ngừng hỏi :

- Sao .. sao cô nương lại gạt tại hạ ?

Viên Tính cúi đầu xuống khẽ đáp :

- Tiểu muội vâng lệnh sư phụ từ Hồi Cương xuống đến Trung Nguyên mà đi một mình, nếu ăn mặc theo tăng ni thì dọc đường chỗ ăn chỗ ngủ có điều bất diệu nên phải hóa trang làm người phàm tục. Mái tóc trên đầu tiểu ni cũng là tóc giả. ăn uống vẫn cứ thịt thà, chắc đại ca không nhận ra được.

Hồ Phi chẳng biết nói gì nữa, chỉ buông tiếng thở dài.

Lại nghe An đề đốc lớn tiếng hỏi :

- Còn vị nào muốn tỉ thí với Phụng lão sư ở Ngũ Hồ môn nữa không ?

Lúc này Hồ Phi tâm thần hoảng loạn, những tiếng hô của An đề đốc chẳng lọt vào tai.

An đề đốc hô liền ba câu vẫn không thấy ai lên tiếng khiêu chiến với Phụng Thiên Nam, liền nhìn Phúc Khang An nói :

- Bẩm đại soái ! Bảy chiếc Ngọc Long bôi thưởng cho bảy vị lão sư này rồi.

Phúc Khang An nói :

- Hay lắm ! Hay lắm !

Lúc này trời đã bình minh, ngoài cửa sổ ánh sáng ban mai đã lờ mờ. Qua một đêm kịch đấu, bảy chiếc Ngọc long bôi đã thành dịch cục.

Quần hào trong đại sảnh xông xáo nghị luận, mỗi người nói một câu :

- Còn chiếc Ngọc Long bôi bị Hồng Hoa hội cướp đi, chẳng hiểu có vị chưởng môn phái nào có đủ bản lĩnh cướp lại chăng ?

- Hừ ! Dù bản lĩnh cao cường đến đâu cũng chẳng thể đấu với Hồng Hoa hội được.

- Trần tổng đà chúa ở Hồng Hoa hội võ công tuyệt đỉnh, lại thêm Trần Bán Sơn, Văn Thái Lai, Thường thị huynh đệ, kẻ nào không phải là nhân vật phi thường mà muốn đến đoạt bôi là không muốn sống nữa.

Có người nhìn Viên Tính bàn tán riêng với nhau :

- Sao vị ni cô xinh đẹp kia lại làm được Tổng chưởng môn mười ba nhà ? Chắc y có pháp thuật tà môn !

- Nếu cô nương bản lĩnh cao cường, sao lại không đến đoạt một chiếc Ngọc Long bôi?

- Hừ ! Khi nào cô dám dây vào ngân châm của Phụng lão sư ? Dù cây đồng côn của lão gãy làm bốn đoạn, vẫn có thể phóng ngân châm đả bại đối phương để thủ thắng mới thực là tài.

Một người không phục nói :

- Cái đó chưa chắc ! Vị lão sư râu vàng nghe tin Tổng chưởng môn mười ba nhà tới, giật mình kinh hãi, vì y phân tâm nên mới mắc tay họ Phụng. Không thì chưa biết ai thắng ai bại.

Lại người khác nói :

- Xem chừng Điền Quy Nông còn kém lắm. Vật báu trấn sơn của Thiên Long môn mà hắn để người ta tay không đoạt mất mà vẫn mặt dầy đi lượm dao về.

An đề đốc đến bung khay thánh chỉ đến giữa sảnh đường hô to :

- Những Ngọc Long bôi ngự tứ thuộc về Đại Trí thiên sư, Chưởng môn phái Thiếu Lâm, Vô Thanh đạo nhân chưởng môn phái Võ Đang, Thang Bái chưởng môn Tam Tài Kiếm, Hải Lan Bất chưởng môn Hắc Long môn, Điền Quy Nông chưởng môn Thiên Long Môn..

Lão nói tới đây dừng lại một chút nhìn Thạch tiên sinh nói :

- Thạch lão sư ! Đại danh quý phái là gì ?

Thạch tiên sinh mỉm cười đáp :

- Tại hạ là Vạn Sơn, còn môn phái thì kêu bằng Dược Vương môn.

An đề đốc nói tiếp :

- Thạch Vạn Sơn chưởng môn Dược Vương môn, Phụng Thiên Nam chưởng môn Ngũ Hồ môn.. Tạ ơn !

Hai chữ tạ ơn vừa nói ra, bọn Phúc Khang An và quan viên đều đứng dậy. Trong quần hào võ lâm người nào hiểu lễ mới đứng lên, còn phần đông vẫn ngồi yên.

Sau vệ sĩ phải hô lớn :

- Các vị hãy đứng cả dậy.

Bấy giờ quần hào mới hấp tấp đứng lên.

Đại Trí Thiên sư và Vô Thanh Tử theo quy của của tăng đạo mà hành lễ. Còn bọn Thang Bái, Hải Lan Bất đều quỳ xuống dập đầu.

An đề đốc chờ mọi người quỳ lạy xong nói :

- Cung hỷ ! Cung hỷ !

Lão bung khay đưa tới mọi người. Bọn Đại Trí Thiên sư bảy vị mỗi người thò tay ra lấy một chiếc Ngọc Long bôi.

Đột nhiên bàn tay bảy người sờ vào Ngọc Long bôi chẳng khác gì đụng phải sắt nung đỏ, cầm không vững, phải buông ra. Ngọc Long bôi loảng choảng rớt xuống gạch vỡ tan tành.

Biến cố này chẳng những bảy người cả kinh, thất sắc, mà từ Phúc Khang An trở xuống đều động dung hỏi :

- Tại sao vậy ?

Bàn tay bảy người cầm ngọc bôi vừa nóng bỏng vừa sưng vù, đau rất cực kỳ khó chịu, không ngớt sát tay vào áo.

Hải Lan Bất đưa ngón tay vào miệng mút cho đỡ đau, không ngờ lão rú lên một tiếng vì đầu lưỡi đau quá không chịu nổi.

Hồ Phi đưa mắt nhìn Trình Linh Tố lẩm nhẩm gật đầu, bấy giờ chàng mới hiểu nguyên trước cô liệng những trái pháo thứ hai thứ ba ra có chứa các chất độc như Xích yết phấn. Pháo nổ ở trên không, độc phấn tan ra rớt vào ngự bôi. Cách bố trí của cô rất vi diệu, không lộ chút vết tích nào cả, bây giờ mới thấy công hiệu.

Lại thấy Trình Linh Tố cứ ngồi hút thuốc và nhả khói đều đều, không lộ vẻ đắc ý chút nào.

Tay trái cô ngậm dấu thuốc đưa cho Hồ Phi hai viên, Viên Tính hai viên và khẽ nói :

- Nuốt đi !

Hai người biết thâm ý của cô liền nuốt thuốc xuống.

Quần hào đồng nhìn vào đồng chén bẻ và bảy người kia, rất kinh ngạc mà không biết nói sao.

Viên Tính đột nhiên đi vào giữa sảnh đường, tay cầm phát trần trở Thang Bái đồng dục nói :

- Thang Bái ! Đây là ngự tứ Ngọc Long bôi do đức Hoàng thượng ban cho mà lão lớn mật làm càn, ngậm thi ngự kế cho bể tan nát. Lão còn mưu việc bất đạo ngấm ngấm câu kết với Hồng Hoa hội phá hoại cuộc đại hội chưởng môn trong thiên hạ. Lão đã mục vô quân thượng làm điều đại nghịch như vậy thì anh hùng thiên hạ còn dung thứ thế nào được.

Nàng nói bằng một giọng oai nghiêm, đõng dạc. Nhất là nàng muốn bảo lão ngấm ngấm câu kết với Hồng Hoa hội, quần hùng càng ngơ ngác. Giọng

nàng như chém đinh chặt sắt, lên án gắt gao hành vi của Thang Bái đại nghịch vô đạo.

Phúc Khang An căm giận vô cùng, vẫy tay một cái. Bọn Vương Kiếm Anh, Chu Thiết Tiêu cùng cao thủ vệ sĩ kéo đến bao vây Thang Bái.

Thang Bái tuy suốt đời trải qua chẳng thiếu gì sóng gió hiểm nghèo mà lúc này cũng sợ tái mặt. Lão vừa kinh hãi vừa tức giận, người run bần bật đáp :

- Con tiểu yêu kia ! Người dám nói nhăng nói càn để buộc người ta vào tội này ư ?

Viên Tính cười lạt hỏi :

- Bản ni mà nói nhăng nói càn ư ?

Nàng quay lại nhìn Vương Kiếm Anh hô :

- Bất quái chưởng môn Vương lão sư !

Lại quay sang Chu Thiết Tiêu hô :

- ưng Trảo Nha Hành môn chưởng môn Chu lão sư ! Các vị đều nhận ra tiểu ni là ai. Tiểu ni chẳng phải chưởng môn các gia các phái nào cả, nhưng là người nói nhăng nói càn hay là người thành thực ? Hai vị hãy nói đi ?

Từ lúc Viên Tính vào nhà đại sảnh, Vương Kiếm Anh và Chu Thiết Tiêu hồi hộp trong lòng. Chúng chỉ sợ nàng đem việc đoạt ngôi chưởng môn của mình nói huych tọt ra. Chúng là hai vị thủ lĩnh đội thị vệ hãnh diện nhất kề cận Phúc Khang An, lại là những nhân vật tuyệt đỉnh trong bọn võ sư ở thành Bắc Kinh. Nếu quân hùng biết rõ ngôi chưởng môn của mình bị đoạt mất ? Bây giờ nghe Viên Tính vẫn hô mình là chưởng môn, lại nói rõ không làm tổng chưởng môn các gia các phái nào hết là tỏ rõ đã trả lại chức chưởng môn về chủ cũ, họ chẳng khác gì khâm phạm bị đem ra hành hình lại được hoàng thượng ban chỉ ân xá, nổi mừng kể sao cho xiết ? Huống hồ hai người nghe Viên Tính chỉ trích Thang Bái, cũng ngờ lão ngấm ngấm làm trò quý quái, không thì làm sao bày chiếc ngư bôi đột nhiên mọi người đều quăng xuống đất vỡ tan.

Wương Kiếm Anh liền kính cẩn đáp :

- Lão nhân gia võ nghệ siêu quần, tại hạ rất lấy làm kính phục. Lão nhân gia còn là một nhân vật kiệt xuất rất khoan hồng đại độ trong võ lâm.

Chu Thiết Tiêu ngày trước đã bị nàng đả bại, tuy trong lòng còn thù hận, nhưng bây giờ sợ nàng tiết lộ chuyện xấu của mình, cũng nói theo :

- Tại hạ tin rằng lão nhân gia nói câu gì đều có thực, lại vì đại thể mà tôn trọng thể diện cho đồng đạo võ lâm. Nếu chẳng gặp trường hợp bất đắc dĩ, quyết chẳng đem tiết lộ những chuyện riêng tư của các nhân vật nổi tiếng.

Lão nói mấy câu này sự thật câu nàng che giấu cho mình, nhưng người ngoài nghe lại tưởng nói về Thang Bái.

Quân hùng thấy hai vị thủ lĩnh đội vệ sĩ thân tín của Phúc Khang An nói vậy, lại tỏ ra rất cung kính vị cô nương nhỏ tuổi thì không còn hoài nghi gì nữa.

Phúc Khang An quát :

- Bắt lấy hắn !

Vương kiếm Anh, Chu Thiết Tiêu và chưởng môn Hắc Long môn Hải Lan
Bật liền động thủ toan bắt Thang Bái.

Thang Bái sử chiêu Đại khuyến thủ hết sức đẩy ba người ra miệng la :

- Hãy khoan !

Rồi nhìn Phúc Khang An nói :

- Phúc đại soái ! Tiểu nhân xin được cùng thị đối chất vài câu ! Nếu thị
đưa ra được bằng chứng chân thực, tiểu nhân cam tâm chịu tội, chết cũng
không oán trách. Bằng không thì chỉ là những lời ngậm máu phun người làm
hại tiểu nhân. Kẻ hàm oan quyết không tâm phục.

Phúc Khang An biết Thang Bái là người có danh vọng liền đáp :

- Được rồi ! Lão cứ việc cùng y đối chất đi.

Thang Bái trợn mắt nhìn Viên Tính hỏi :

- Giữa ta và ngươi vốn không quen biết, sao ngươi lại càn rỡ vu hại ta ?
Ngươi là ai ?

Viên Tính đáp :

- Đúng rồi ! Ta không quen biết lão cũng không thù oán. Có lý nào tự
nhiên vô cớ ta đổ oan cho lão ? Nhưng ta có mối thâm cừu đại hận với Hồng
Hoa hội. Lão đã gia nhập Hồng Hoa hội thì chớ, lại còn trà trộn vào đại hội
chưởng môn quấy phá. Ta không nói huých toét âm mưu ngụy kế của lão ra
không được. Lão kết bạn khắp thiên hạ, nhưng kết bạn với ai thì mặc, còn
giao kết với bọn phỉ đồ ở Hồng Hoa hội thì không thể dung thứ được.

Hồ Phỉ đứng lên nghe, trong lòng rất đỗi hoài nghi. Chàng đã biết Viên
Tính cùng bọn anh hùng ở Hồng Hoa hội có mối quan hệ rất sâu xa, chàng lại
biết rõ vụ bể chén ngọc là do Trình Linh Tố dúng tay vào, nhưng không hiểu
tại sao Viên Tính lại vu hãm Thang Bái.

Trong lòng xoay chuyển ý nghĩ, đột nhiên chàng nghĩ tới Viên Tính từng
kể chuyện mẫu thân nàng bị Phụng Thiên Nam bức bách phải xa lìa tỉnh
Quảng Đông rồi được Thang Bái thu nạp. Chẳng lẽ cái chết của mẫu thân
nàng có liên quan đến họ Thang ?

Từ lúc con người mà Hồ Phỉ lúc nào cũng tâm niệm là Viên Tử Y xuất
hiện biến thành Viên Tính ni cô, tâm thần chàng thờ thần không sao bình tĩnh
lại được. Ruột chàng rối như mớ bòng bong.

Phúc Khang An ngày trước cũng bị quân hào ở Hồng Hoa hội bắt giữ cực
kỳ nhục nhã, trong lòng hắn căm hận suốt đời. Cuộc đại hội chưởng môn này
cũng mở ra vì mục đích đối phó với Hồng Hoa hội. Hắn nghe Viên Tính nói
vậy liền nghĩ ngay tới lão họ Thang thích giao kết với hào khách giang hồ thì
lão là một tên phỉ đồ quan trọng ở Hồng Hoa hội cũng chẳng có chi là kỳ lạ.

Lại nghe Thang Bái bảo :

- NGười bảo ta giao kết với Hồng Hoa hội, thì có ai thấy không ? Lấy gì làm bằng chứng ?

Viên Tính nhìn An đề đốc hỏi :

- Đề đốc đại nhân ! Tên giặc Thang Bái kia có thư từ qua lại với bọn cầm đầu Hồng Hoa hội không ? Đại nhân có thể thiết pháp điều tra được chăng ?

An đề đốc đáp :

- Được ! Được !

Hắn quay đầu dặn tên võ quan đứng bên mấy câu. Tên võ quan này chạy đến cái bàn vuông lật cuốn sách lấy ra một phong thư. Thư này của Thang Bái viết cho An đề đốc nhận lời tiến kinh phó hội và làm công chứng trong những cuộc tử võ ở đại hội.

Thang Bái chẳng sợ hãi gì nghĩ thầm :

- Tuy ta kết giao rất rộng, nhưng hành động cẩn thận, cũng chẳng biết nhân vật nào ở Hồng Hoa hội thì tên tiểu ni cô này có giá tạo thư tín, bút tích chân nguy điều tra được ngay.

Hắn chỉ tùm tùm cười nhạt.

Viên Tính lạnh lùng hỏi :

- Cam lâm huệ thất tỉnh Thang đại hiệp ! Trong cái mũ của đại hiệp có giấu vật gì không ?

Thang Bái nghĩ thầm :

- Còn có gì nữa ? Cái mũ là cái mũ.

Lão lấy cái mũ xuống ngó cả bên trong lẫn bên ngoài chẳng có điều chi khác lạ. Muốn tỏ ra thanh bạch, lão đưa mũ cho Hải Lan Bất coi.

Hải Lan Bất coi xong lại chuyển cho An đề đốc. An đề đốc coi kỹ rồi nói :

- Chẳng có gì cả.

Viên Tính nói :

- Xin đề đốc cắt chỉ ra mà coi.

An đề đốc liền dùng mũi dao nhỏ cắt đường chỉ khâu rút ra thì thấy trong mớ bông quả có dấu một lá thư. Lão "ủa" một tiếng, rút thư ra.

Thang Bái tái mặt ấp úng :

- Cái này... cái này..

Lão không nhin được muốn lại coi, nhưng Vương kiếm Anh và Chu Thiết Tiêu đã rút dao ra ngăn chặn.

An đề đốc lớn tiếng đọc :

"Tại hạ là Thang Bái kính lạy dưới cờ Trần tổng đà chúa.

Công việc của Tổng đà chúa ủy thác, dĩ nhiên tại hạ phải tận tâm kiệt lực, chết cũng cam lòng, vì không thế thì chẳng lấy gì báo đền ơn tri ngộ. Có điều kẻ kia mở cuộc đại hội chưởng môn khắp thiên hạ, cuộc phòng bị dĩ nhiên cực kỳ nghiêm mật. Vạn nhất mà tại hạ phụ lòng ủy thác thì đành máu đổ đất Kinh hoa để đáp lại Minh công.

Thuộc hạ ở kinh thành thám được..."

Lão đọc tới đây không dám đọc tiếp, cầm thư đưa trình lên Phúc Khang An.

Phúc Khang An đón lấy thư coi tiếp :

"Tại hạ thám thính được thân thế kẻ kia có nhiều điều bí ẩn. Khi nào tương kiến sẽ nhất nhất trình bày. Ngưng đầu nhìn phía tây, nếu còn có ngày bắt được y cầm tù trên ngọn Lục hòa tháp, lại giam kẻ kia vào Tử cấm thành mới thật là khoan khoái"

Phúc Khang An cảm thấy tức đây ruột.

Nguyên mười mấy năm trước, Càn Long hoàng đế vi hành đến đất Hàng Châu bị quần hùng Hồng Hoa hội thiết kế bắt được, cầm tù trên ngọn Lục Hòa Tháp. Sau lại bắt được Phúc Khang An.

Hai vụ này là cái nhục lớn cho vua Càn Long và Phúc Khang An. Những quan viên cùng thị vệ ngày ấy biết vụ này đã bị nhà vua mượn cố tru lục để bịt miệng.

Hai việc đó có quan hệ đến những điều bí mật của vua Càn Long và Tổng đà chúa Hồng Hoa hội là Trần Gia Lạc, nên hội này cũng giữ rất thần bí, người giang hồ ít ai biết rõ.

Hơn 10 năm trời vết thương của Phúc Khang An đã nhạt dần, không ngờ Thang Bái lại khai ra trong thư.

Phúc Khang An tự hỏi :

- Trong thư hần nói là thám được thân thế bí ẩn của kẻ kia, không hiểu là những chuyện xấu gì ?

Phúc Khang An là con tư sinh của Vua Càn Long. Chuyện này mà nhắc tới là đủ phải họa sát thân diệt tộc.

Phúc Khang An tuy hết sức trấn tĩnh mà lúc này hần tức quá mặt xám lại, tay run lấy bầy. Hần đón lấy phong thư kia của Thang Bái coi lại thì nét chữ giống hệt nhau, đúng là một người viết.

Phúc Khang An tuy hết sức trấn tĩnh mà lúc này hần tức quá mặt xám lại, tay run lấy bầy. Hần đón lấy phong thư kia của Thang Bái coi lại thì nét chữ giống hệt nhau đúng là một người viết.

Thang Bái thấy trong mũ mình dấu một lá thư liền tỉnh ngộ, biết là Viên Tính đã ngấm ngầm hạ thủ. Chắc nàng mua một cái mũ giống hệt, ngụy tạo một bức thư khâu vào trong, rồi thống đồng với khách điểm, nhân lúc lão rửa mặt đổi cái mũ giả.

Lão nghe An đề đốc đọc nửa lá thư, sau lưng toát mồ hôi lạnh, lại thấy nửa sau hần không dám đọc đưa lại cho Phúc Khang An coi, thì không cần hỏi cũng biết là toàn những lời đại nghịch vô đạo. Lão nghĩ thầm :

- Muốn biện minh nỗi oan này chỉ có cách điều tra lai lịch của tiểu ni cô.

Lão nhìn kỹ Viên Tính, bất giác giật mình lắm bầm :

- Con nhỏ này coi rất lạ mặt, trước nay chưa từng gặp qua.

Đột nhiên lão sực nhớ ra điều gì, áp úng hỏi :

- Người.. người có phải là .. con gái của Ngân Cô ?

Viên Tính cười lật đáp :

- Thế ra lão nhận được ta rồi !

Thang Bái lớn tiếng la :

- Phúc đại soái ! Tên ni cô này là cừu gia của tiểu nhân! Thị đặt cạm bẫy hãm hại tiểu nhân. Xin đại soái đừng tin thị.

Viên Tính nói :

- Phải rồi ! Ta là cừu gia của lão. Mâu thân ta cùng đường đến nương nhờ nhà lão. Không ngờ Thang đại hiệp mặt người dạ thú, thấy mâu thân ta xinh đẹp liền dùng bạo lực xâm phạm tiết hạnh, khiến mâu thân ta treo cổ lên xà nhà tự tử. Vụ này có đúng không ?

Thang Bái biết mình thừa nhận việc xấu xa đó trước mặt anh hùng thiên hạ là mất hết thanh danh, bằng không nhận thì Phúc Khang An sẽ tin lời vu hãm của Viên Tính. Lão đành gật đầu đáp :

- Đúng rồi ! Vụ đó quả có thực.

Quần hào trong đại sảnh lúc trước rất kính trọng Thang Bái, tưởng lão là tay đại hiệp cứu nhược phù nguy. Lão câu kết với Hồng Hoa hội, là những bậc anh hùng mà bạn hữu võ lâm đều ngưỡng mộ, dù có gia nhập hội này cũng chẳng tổn thương gì đến hai chữ đại hiệp. Bây giờ nghe chính miệng lão thú nhận đã cưỡng gian nạn nữ khiến người ta phải tự tử, ai nấy lớn tiếng bài xích rất huyên náo. Người thì mắng lão là Ngụy quân tử, kẻ thóa mạ là Y quan cầm thú.

Viên Tính chờ sự ồn ào lắng xuống mới cất tiếng lạnh lùng :

- Ta muốn giết ngay tên cầm thú để trả thù cho vong mẫu, nhưng võ công lão mạnh quá không địch nổi, phải ngày đêm dòm qua cửa sổ hoặc ẩn trên nóc nhà dò xét hành động của lão. Ha ha ! Trời cũng chiều lòng người, ta nghe được lão vẫn ngấm ngấm bàn bạc với bọn phỉ đồ ở Hồng Hoa hội là Triệu Bán Sơn, Thường thị huynh đệ, Thạch Song Anh. Vừa rồi gã thiếu niên thư sinh đoạt được chiếc Ngọc Long bôi là tên thư đồng Tâm Nghiễn của Tổng đà chúa Trần Gia Lạc, có đúng thế không ?

Quần hùng nghe nói lại xôn xao một lúc.

Phúc Khang An lẩm bẩm :

- Gã đó đúng là Tâm Nghiễn, thì ra gã lớn mật thật, không sợ ta nhận được mặt.

Thang Bái hỏi lại :

- Ta nhận biết gã thế nào được ? Nếu ta câu kết với Hồng Hoa hội thì sao lại ra tay bắt gã ?

Viên Tính cười khẩy đáp :

- Lão hành động khôn ngoan lắm ! Nếu ta không nghe được lão mật thị từ trước thì chẳng thể nào nghĩ tới lão dự định âm mưu này.

Nàng đổi giọng nói tiếp :

- Thang đại hiệp ! Tiểu ni xin hỏi : Thủ pháp điểm huyết của đại hiệp là độc môn, người ngoài không giải khai được. Vừa rồi đại hiệp điểm huyết tên phỉ đồ ở Hồng Hoa hội, sao đèn lửa nhà đại sảnh lại tắt hết ? Tên phỉ đồ kia liền được giải khai huyết đạo trốn đi là nghĩa làm sao ?

Thang Bái há miệng líu lưỡi áp ứng đáp :

- Cái đó .. cái đó là có người ngấm ngấm giải cứu.

Viên Tính lớn tiếng :

- Đúng ! Có người ngấm ngấm giải cứu, nhưng ngoài Thang Bái đại hiệp quyết không còn kẻ thứ hai nào.

Hồ Phỉ ngấm ngấm kinh dị , bụng bảo dạ :

- Lời buộc tội của nàng rất sắc bén. Thang Bái có trăm miệng cũng khôn bề giải thích. Chính ta đã giải một phần huyết cho gã thư sinh, còn phần nữa không hiểu ai đã ra tay, nhưng quyết không phải là Thang Bái.

Lại nghe Viên Tính nói tiếp :

- Phúc đại soái ! Thang Bái đã ngấm ngấm lập kế với bọn phỉ đồ Hồng Hoa hội giả vờ bắt gã thư sinh để bên cạnh đại soái. Kế đó lại do bọn khác quạt tắt đèn lửa để gã thư sinh thừa cơ nhón nháo hành thích đại soái. Nhưng chúng tiên liệu bọn vệ sĩ thấy thư sinh bị điểm huyết rồi không nhúc nhích được, dĩ nhiên không đề phòng gã hành thích. Không ngờ đại soái hồng phúc tày trời, gặp hung hóa kiết. Bọn thị vệ lại dốc dạ trung thành, phòng vệ cực kỳ nghiêm mật. Đèn lửa tắt rồi, họ đều chạy đến bảo vệ đại soái thành ra gian tặc không thể sinh cường được.

Thang Bái la lớn :

- Mí nói nhăng nói càn ! Làm gì có chuyện đó ?

Phúc Khang An nghĩ lại tình trạng vừa qua rồi mười phần đã tin cả mười. Hấn la thầm :

- Chà ! Nguy hiểm quá !

Hấn lại nhìn Vương kiếm Anh và Chu Thiết Tiêu nói :

- Các người giỏi lắm ! Ta sẽ thăng quan cho !